

KRILATA ŽELVA 2017 – nominirano za najboljši slovenski knjižni potopis preteklega leta (2016)
Boštjan Šifrar / K talibanom in piratom

Boštjan Šifrar

K talibanom in piratom

ODLOMEK IZ NOMINIRANEGA KNJIŽNEGA POTOPISA (SAMOZALOŽBA, 2016)

Turkmen

Prizemljeni raj

Vsak dan sem bil bližje Afriki. Sploh nisem mogel verjeti, koliko poti je bilo že za mano. Vse od Rusije do Omana ... še malo pa bom v Afriki. To ti je življenje. Če bi ga le lahko tako živel še nekaj let.

V glavi sem imel samo še Afriko. Prav nič me niso zanimala starodavna oman-ska mesta in doline, polne palm, ki so iskreno rečeno prav luštne. Tudi želve bi rad videl. Znano je, da na omanski obali gnezdijo želve. Turisti s celega sveta prihajajo čepet ob peščeno obalo, da bi videli velike oklepe, ki se plazijo po pesku.

Morda bi si jih ogledal, če ne bi zahtevali celega premoženja za ogled. Se mi je zdelo sila neumno nakazati slabih sto evrov, zato da bi potem celo noč ob ograji čakal,

gledal v temo in poslušal, če bo kaj zaropotalo. V popolni temi si lahko le predstavljaš, da je blizu kakšna želva. Osvetljevanje gnezdišča z lučmi je seveda prepovedano.

Čeprav sem bil osredotočen na črno celino, sem se le zresnil in si vseeno ogledal nekaj zanimivih stvari. Vsaj tiste, ki ti ne smejo uiti, če si že v Omanu. Pot sem nato nadaljeval po obalni cesti po državi vse do meje z Jemnom.

Ustavljaj sem se v obmorskih ribiških vaseh in obiskal kar nekaj čudovitih oaz.

Tudi treking po Al Shadu je bil prijeten. To je dolg kanjon s potočkom v sredini in kristalno čistimi tolmunji, kjer se je lokalna mularija ohlajala in skrivaj srebala kakšen zvarek, ki so mu primešali tudi alkohol. Tudi vino so znali pretihotapiti v kakšnih plastenkah. Iznajdljivo.

Nato sem skočil še v znamenit kanjon Tiwi Wadi. Takoj ob vstopu vanj se je cesta rahlo spustila, ravno toliko, da se je lahko potoček lepo raztegnil in plitvo tekkel čez cesto. Približal sem se mu čisto počasi in skušal prečkati vodo.

Želje so eno, realnost pa žal drugo, saj je že po nekaj metrih motor zaplaval po svoje. Kolesa so zdrsnila v stran in brez usmiljenja me je pokopalo. Nogo sem imel vkleščeno med cesto in težko kobilo. Ležal sem na hrbtu kot hrošč, ki se ne more pobrati. Voda mi je tekla v škorenj, kaj v škorenj, lahko bi rekel, da mi je voda tekla v grlo.

Pobrati se nisem mogel, ker sem ob vsakem še tako majhnem premiku drsel naprej po cesti. V nizkem počepu in širokem razkoraku so se mi približevali domačini, da bi mi pomagali vstati. Tudi oni niso zmogli dvigniti motorja z mene. Vsi skupaj smo drseli na rob ceste. K sreči je bil tam pas z dobrim oprijemom in končno jim je uspelo dvigniti motocikel. Skupaj smo se spravili na suh del ceste in pošteno so se mi nasmejali. Kaj se ne bi, še sam sem se smejal svoji nesreči. Nato so mi zaupali, da večina tujih motoristov tukaj pade. Ne pričakujejo, da je podlaga na tem delu tako gladka. Tako majhnega sem se počutil, ko sem gledal domačina, kako se je s kolesom zapeljal čez lužo. Tudi trenil ni, niti hitrosti ni zmanjšal. Čisto lepo se je zapeljal čez brez padca. Kako je to sploh mogoče?

Sledila je presneto strma in ozka betonska cesta, dovolj široka le za en osebni avtomobil. Brez ponovnih prevračanj mi jo je uspelo zvoziti do zaselka, v katerem se je gnetlo kakih dvajset hiš in prav toliko terenskih vozil zraven.

Hiše so bile povsem kvadratne. Bolj podobne blokom kot hišam. Sploh se ni videlo, kje se prva konča in druga nadaljuje. V hrib so bili vzdani betonski pravokotniki, ki so se kot lego kocke širile po pobočju gore. Spodaj, pod vsem tistim betonom, pa cesta, ki se je razširila v mini parkirišče, kjer so lahko prebivalci puščali svoje toyote in nissane.

Če so hoteli z avtom v dolino, so morali najverjetneje poklicati nekaj sosedov, da so umaknili svoje avtomobile. Potem je verjetno sledilo obračanje praktično na mestu. Če bi živel tam, bi ostal kar pri motorju. Z avtom je bilo videti življenje preveč zakomplicirano.

V trenutku, ko sem prispel na del poti, kjer nisem mogel več naprej, se je nabrala okrog mene četa radovednežev, starih od deset do dvajset let. Najprej so le opazovali,

kako sem si pripravljaj kosilo na bencinskem gorilniku. Fante sem že med kuho pozdravil. Takrat so posedli okrog mene in me gledali, kot da sem glava družine pri kosilu. Še piškote sem jim odprl in jih pogostil, če so že bili gosti v moji kuhinji.

Med jedjo sva se z enim izmed starejših fantov zaklepetala. On me je v tekoči angleščini spraševal o motorju, jaz pa njega o njegovem življenju.

»Nič nam ne manjka,« je rekel. »Le kasneje, ko zaključim šolanje na računalniški fakulteti, bi rad živel v mestu. Tu smo preveč stisnjeni drug v drugega, nič kaj pretresljivega se ne dogaja. Najprej šola, nato poroka, nazadnje obstaneš v službi in doma vrtec otrok.«

Prijazno se mi je ponudil, da me pelje na ogled kanjona pod nami, še slap si lahko ogledam, če hočem. Bil je prost šole in se je zgolj dolgočasil z vaško mularijo.

»Gremo vsi skupaj,« sem predlagal, tako sva povabila zraven še vse ostale pobaline. To je bilo veselje. Kako ponosno so bosonogi tekali mimo sosednjih hiš, kjer so ljudje z zanimanjem stegovali glave za nami in mahali v pozdrav. Razposajeni otroci pa so skakali po umetno narejenih bazenčkih, kjer so se pogosto kopali. V usta so si tlačili še popolnoma zelene banane in prav hecni so bili, ko so se podili skozi goste liste bananovcev. Kaki dve uri smo se družili, ko sem se spomnil, da bi bilo res lepo, če bi že tisti dan dosegel kak del obale in si ogledal želve.

Zapustil sem mladino in se odpeljal dalje. Po dobrem kilometru mi je prednje kolo pričelo opletati, ni držalo več smeri. Aha, spet bo pestro, guma je prazna, sem prav hitro ugotovil. Sploh se nisem obremenjeval, na poti sem jih pokrpal že celo goro.

Toda to pot je bil izziv večji. Brez centralnega stojala sem potreboval dodatno oporo, ki bo držala mojo kozico, da lahko demontiram prednje kolo. Palico, ki sem jo uporabljal v ta namen, sem pred dnevi vrgel stran, sej je nikoli poprej nisem zares potreboval. Vedno sem našel v okolici kaj bolj uporabnega, a to pot sem preiskal vse naokrog in nisem ničesar našel. Samo skale so bile in grmičevje brez trdnega debla. Sprijaznil sem se, da bo potrebno improvizirati. Nabral sem nekaj skal in motor položil nanje, tako da je bilo prednje kolo dvignjeno v zrak. Nato sem ga odstranil in pokrpal. Ko pa sem ga hotel ponovno vstaviti v prednje vilice, se mi ni izšlo. Poskušal sem na vse načine, a ni šlo. Nisem mogel vijačiti in hkrati še držati kolo in motor. Ne in ne, ni šlo. Dobri dve uri sem se mučil. Ves premočen sem gledal ranjeno kobilu, ki je ležala pred mano. Tokrat sem bil res povsem nemočen.

Vse je bilo videti brezupno, ko sta mi po cesti nasproti prikolesarila dva Švicarja, oče in sin. Z očetovo pomočjo sem končal v petih minutah. Naslednjih petnajst minut smo posvetili izmenjevanju zgodb s poti. Zanimiv človek je bil, prav rad bi kramljal z njim dlje, a istočasno sem pogledoval za soncem, ki je bilo že nevarno blizu horizontu. Jaz pa sem imel pred sabo še dolgo pot do obale.

Želve in Slovenci

Ponovno sem pot nadaljeval s polno paro, hotel sem namreč še v dnevni svetlobi doseči skrajno točko Omana. Fant iz prejšnje vasi mi je povedal za super mesto, kjer želve rojevajo svoje potomce.

»Prava porodnišnica je,« se mi je smehljaj. Mislil je na del obale za mestom Sur. »Zastonj sta tako kampiranje kot ogled teh zanimivih bitij,« mi je zatrjeval.

Po vseh izračunih, ki sem jih delal, je bil moj cilj za tisti dan predaleč. Sonce bi prej zašlo, preden bi prispel.

Dejansko sem nato vozil zadnjih petdeset kilometrov po temi in na koncu le s tipanjem postavil šotor nekje na obali, tik pred nizko zidano ograjo. Za njo se baje občasno pasejo želve.

Omanska obala slovi kot zelo vetrovna in tisto noč ni bilo nič drugače. Še oblaki so se pričeli množiti in postalo je prav strašljivo črno. Tako temno je bilo, da nisem videl niti centimetra pred sabo. In človek naj bi v takem opazoval želve.

Spravil sem se v šotor in odspal do jutra. Sonce je že pošteno grelo mojo rezidenco, ko sem prilezel ven in prav prismuknjeno oprezal po obali, če se kje kak pozabljen želvak prebujata v pesku. Ničesar nisem videl, le na desetine praznih želvjih gnezd sem opazil. Izkopane luknje in v njih prazne jajčje lupine. Toliko o želvah. Bom raje doma pogledal kak dokumentarec o njih.

»Sedaj pa je dovolj zapravljanja časa za raziskovanje te sicer zanimive države,« sem si rekel in jo mahnil naravnost proti tisoč kilometrov oddaljenem pristanišču Salala. Nato pa v Afriko.

Vmes sem se ustavljal v vasicah na čaju in klatil neumnosti z naključnimi domačini. Vasi so bile posejane dovolj poredko, da so bili ti počitki prav prijetni. Posedeti za deset minut v senci in malo pomeditirati. Postanki so minili brez posebnosti. Največkrat so se ljudje ob moji pavzi kar nabrali okoli mene. Saj so bili vljudni, to je res. Vsakemu je bilo treba v roko seči. Zaželeli so mi srečo kot vsi ostali, ki sem jih srečal na poti. Pošteni ljudje, čeprav so mi v Dubaju govorili, naj bom pazljiv, češ da je Oman revna država in zato kradejo, če le dobijo priložnost. Moja predstava je bila drugačna. Vsak domačin mi je zatrjeval, naj me v Omanu ne skrbi. Da tam kriminala ni, so govorili. Po vsem, kar sem doživel, jim več kot verjamem.

Med doživljanjem ekstaze v vožnji po novi obalni cesti, ki vodi od Fararah dalje proti Salalah, sem v daljavi opazil luči. Videti je bilo, da se mi bliža kak terenec, avto ... Hm ... ne. Mogoče bi lahko bil motor. Motor, ne lokalni moped, ki jih je v Omanu zelo malo. Vedno bližje je bil in razločno sem videl, da je BMW-jev adventure. Takih pa nisem srečal že od Rusije. Tole bo pa pestro, mi je bilo takoj jasno. Nemudoma sem vrgel sidro, da bi ustavil in spoznal sotrpina na motorju. Medtem sva že švignila drug mimo drugega in tudi on je že zaviral. Opazil sem, da je motor rumen. Na stranskih kovčkih je imel tudi rumene vreče, prav take kot nekdo, ki je na Facebooku objavljaj

svoj potopis. Hja, ta tujec je bil dejansko moj stari znanec. Končno sva se spet srečala z Zvonetom Šerugo.

Zvonetov opis popoldneva z večerom in naslednjim jutrom

Ceste v Omanu se vlečejo, hudo daleč v nedogled gre vsaka od njih. Puščavska država na jugu Arabskega polotoka je v zadnjih štirih desetletjih z odkritjem nafte in z vladavino prosvetljenega sultana Kabusa sicer doživela razcvet, a nič je ne more potegniti iz ozkega pasu hribov, peščenih sipin in v neskončnost razvoledenih pustih suhih planjav. Na jugu ga objema Indijski ocean, na severu v svojo samozadostnost zaprta Savdska Arabija, proti vzhodu razvojeni otročaj Združenih arabskih emiratov, z nebotičniki Dubaja ter Abu Dabija. Jemen, ujet v svojo revolucijo, teroristične akcije in občasne ugrabitve tujcev je njegov južni sosed. A kopenska meja je zaprta, pri zadnji vojaški kontroli obrnem motor in s sopotnico se začneva po več kot treh mesecih na poti vračati proti severu. Tisoč kilometrov je do Muscata, glavnega mesta, slabih dva tisoč po stranskih poteh do Dubaja. A vsaj cesta je raj za utrujenega beemveja: razpenjen ocean na desni, razbrazdane gore na levi in ozek trak praznega asfalta, ki ponuja užitke proti hribom razpotegnjenih ovinkov. Zadnje mestece z nekaj minareti in dolgo vrsto ribiških čolnov je že pred uro ostalo za nama, le kamele občasno še obirajo suhe šope trav in beduinski pastirji se vozijo za njimi s terenskimi tojotami in s čajem v termos steklenicah. Vsaj pol ure nisem srečal avtomobila. Potem pa se v migetajoči vročini obzorja pokaže pika in počasi dobiva znane, domače oblike. Motor, širok in s polno navešenimi torbami, ki se počasi luščijo v oblike popotnega suzukija. V-Strom, se mi zdi že od daleč. Z Romano že vsaj deset dni nisva videla turista. Popotnika na motorju sem videl nazadnje pred dvema mesecema v Iranu. Cesta je prazna in ravna, na široko maham z roko: hej, ustavi, kdorkoli že si ... od kod si, kakšni sta tvoja pot in zgodba? Švigneva drug mimo drugega, a zaviram in v ogledalu vidim, kako obrača tudi on, poravnava motor, ga dvigne na zadnje kolo – uf, pravi bajker, ne zna vsak tega! – in se ustavi le dober meter pred mano:

– Živio! Ne morem verjet ... Zvone??!

In tako sem decembra, malo pred božičem, ponovno srečal starega znanca. Ki ga najprej sploh nisem spoznal. A govoril je slovensko, na široko smo se objeli in se gledali kot marsovc: Hej, pa kdo si ti? –

Boštjan. Boštjan Šifrar, pred leti sem bil s tabo v Namibiji. Že takrat sem ti govoril, da bom šel tudi jaz z motorjem po svetu. In potem sem se spomnil. Da bo pustil službo, je omenjal. In lovil svoje sanje po vseh celinah sveta. Hja ... sem si takrat kimal v brado. Hja ... ljudje vse preveč fantazirajo in vse premalo naredijo. Bomo še videli. In zdaj je bil tukaj, sicer shujšan, da so mu zguljene motoristične hlače le še na naramnicah visele z riti, a na široko nasmejan, čista podoba nekoga, ki se mu končno dogaja. Jaz pa sem imel v deželi hude Alahove suše (no alcohol, no bloody way!) s sabo še zadnja dva požirka Ludvikovih borovničk, ki jih je Romana pred tremi tedni prinesla od doma, in sem jih pazil ko ministrant žegnano vodo. Ampak – hej, če to ni prava prilika! Boštjanu so se zasvetile oči in nagnila sva s pobožnostjo vaškega župnika, ki je občasno tudi malo alkoholik.

– In kje si se potepal? Od kdaj?

– Od maja, sedem mesecev bo zdaj. Kakih 35.000 kilometrov. Čez Turčijo v Iran, pa Afganistan – Afganistan? O tem mi boš pa kaj več povedal! – ponovno nazaj v Iran, potem prek Armenije in Gruzije v Rusijo pa Mongolijo in od tam čez vse tiste stane: Kazahstan, Kirgizistan, Tadžikistan, Uzbekistan, Turkmenistan – zatem ponovno v Iran, pred dvema tednoma sem pa s trajektom prišel v Dubaj in zdaj sem tukaj, v Omanu. In upam, da bom v Salalahu uspel najti ladjo in se potegniti nekam v Afriko. Dol do Cape Towna bi se rad pripeljal z motorjem, inšalah, če bo bog tako hotel. Uf, sva rekla oba z Romano. Uf, to je pa poštena tura – kaj ko bi se mi nocoj skupaj dali nekam v puščavo, zakurili ogenj in še kakšno rekli. Se mi vse dozdeva, da še nisi vsega povedal ... Popoldan se je prevešal v večer in Boštjan je z veseljem obrnil motor v najino smer. Hasik, dobrih sto kilometrov severno od Salalaha, je bilo še zadnje mestece, preden je cesta zavila proti praznim puščavskim goram brez življenja in naselij.

V trgovini na robu bazarja smo dobili zmrznjeno meso, ki je spominjalo na čevapčiče, ter par steklenic, ki so bile nesramno enake pirovskim. Malt drink, je pisalo na njih. In spodaj nekaj manjše: 0,0 % alcohol. Ampak ni važno, se bomo pa delali, da je v njih čisto pravo pivo. Malo pred hribi smo po suhi rečni strugi zavili levo v kanjon in se za nekaj ovinki ustavili pred čredo kamel. Lastnika ni bilo v bližini, a gotovo so bile to domače živali. Beduinom so trpežne puščavske ladje skorajda svete. Od nekdanj so jim pomenile, skupaj s čredami koz, edino možnost preživetja v negostoljubni pokrajini. Nekaj podobnega kot danes terenske tojote. Postavili smo šotor na ravnico drobnega peska, živali so nas nekaj časa zaskrbljeno opazovale, potem pa na tesno mimo nas izginile nekam za ovinek. Nabrali smo suhega dračja, spekli v razbiti ponvi meso, določili kup suhih dateljnov in odprli nekaj steklenic brezalkoholne revščine. Ni ga boljšega za pravo veselico ... no ja! Zvezde so se postavile na vse temnejše nebo in naredila se je lepa, že povsem praznična noč. Z Boštjanom smo si imeli povedati, da smo drug drugemu skakali v besede in si požirali cele stavke. Tujcev, sorodnih duš, v teh krajih res ni niti za vzorec. Če bi srečal Kitajca na motorju, bi ga objel za svojega. Kaj šele Slovenca, napol pozabljenega znanca!

Pirati, grem lahko z vami?

Končno je bilo pred mano mesto Salalah. Že takoj me je presenetilo vse zelenje med cestnima pasovoma. Res lepo urejena okolica, kjer voda brizga v zrak in pada na cvetlice, posejane v urejene vrtove. Čudovit občutek, ko se pelješ skozi zelenje in senco palm po mestu. Končno sem prispel v mesto, kjer bom izvedel za usodo o nadaljnjem potovanju.

Brez postanka sem zapeljal skozi razvlečeno mesto. Prav na drugo stran, kjer je bilo пристanišče. Moja rešitev za naprej.

Celo popoldne sem porabil, da sem dobil nekoga, ki je imel vsaj nekaj pristojnosti in obenem še kaj vedel o ladijskih povezavah. Vsak me je pošiljal drugam, naj počakam, naj pokličem ... podobno se je dogajalo kar nekaj ur.

Nekako se mi je le uspelo prebiti do glavnega moža, ki je skrbel za neke vrste logistiko. Možakar v srednjih letih, zagorel kot vsi ostali in za spremembo precej lasat. Razlagam mu svoje ideje, sanje, želje ... Ves sem bil meden, ko sem ga prosil, če mi lahko kako pomaga. Rabim kako barčico, da me zapelje do obale Džibutija. Govoril sem, kot da bi me morali iz Kopra prešvercati samo do Pirana.

Usta mu je vidno potegnilo zelo kisel nasmeh. Nekaj je momljal in sopel sam pri sebi. Nato poiskal sto in en izgovor, da bi se me rešil. Nisem se ga hotel tako zlahka otresti, ker sem ga preveč težko našel. Še kakšnega podobnega kalibra bi bilo težko dobiti. Najedal sem mu na vse mogoče načine in očitno dovolj vztrajno, da me je povabil do svojega avta.

Nato sva se zapeljala do dela пристanišča, kjer so natovarjali srednje velike lesene barke. Vse plujejo v Afriko, mi je s prstom skozi okno kazal naravnost na pomol. Ustavil se je in stekel do neke barke, kjer je dolgo časa govoril s skupino ljudi. Pripeljal je kapitana, ki me je spominjal na Brucea Willisa, le v precej temnejšem odtenku. Ves blažen sem mu razložil svojo idejo, ki sem jo skoraj vsak večer pred spanjem vrtel v glavi.

Kapitan je snel majhno čepico, ki mu je delala senco na plešasti glavi, in mi z rahlim nasmeškom povedal.

»Vidiš, vse te lesene ladje gredo tja, kamor ti želiš. V Afriko gredo. Ampak ne veseli se prezgodaj. One gredo v Somalijo. Veš, kaj to pomeni, prijatelj?« Pogledal me je od blizu, prijel za ramo in nadaljeval.

»Ne poznam te. Vem samo to, da ti nikakor ne privoščim, da pluješ z njimi. Med ljudmi, ki se prevažajo s temi barkačami, je le peščica takšnih, ki niso pirati. Saj veš, kdo so pirati? Vsi ladjarji se jih bojimo ... Razumeš, kaj ti govorim? Gledajo zgolj in samo na svoje preživetje. Kraja je še najmanj, kar so pripravljene storiti.«

»Z največjim veseljem te sprejemem na svojo ladjo, zastonj te vzamem. Počakaj dva dni, potem izplujemo proti somalskem Bosasu. Ampak ne morem ti garantirati varnosti niti pred delavci na svoji ladji. Lahko, da ti kdo kaj ukrade, mogoče poškoduje motor, verjetno ... Ni pa nujno. Ampak poslušaj me, ker to še ni najhujše. Morda nam uspe brez težav pripluti v somalijsko pristanišče. Ampak, če boš že preživel plovbo, ti garantiram, da te na somalijskih tleh ustavijo oborožene skupine in oropajo do gat! Lahko te ugrabijo, če imajo slab dan, celo ubijejo. Kar tako, zaradi dolgčasa.«

»Si belec in povrh vsega še na motorju. Več kot idealna tarča za roparje. Belcev tam nihče ne mara, ker so polni denarja in samo ropajo revne države ter s tem redijo že tako debele riti. Vseeno je, če jaz mislim drugače. Dejstvo je, da oni tako razmišljajo. Nikjer v Somaliji ne boš varen.«

Zamislil sem se. Resno mi je zavezal jezik, popolnoma sem obnemel. Hm ... še vedno pa nisem izgubil vsega upanja.

»Kaj pa Džibuti, tja ne plujete več?« sem ga že napol v strahu vprašal.

»Včasih gre kakšna ladja tudi v Džibuti, ampak trenutno ni nobene. Niti v bližnji prihodnosti ne. Tja plujejo občasno tudi velike tovarne ladje s kontejnerji, vendar one lahko po več tednov čakajo pred pristaniščem, preden jih spustijo noter. Mislim, da to zate, popotnika, ni možnost, ki bi ti najbolj ustrezala.«

Trenutek, ko obstanem, otrpnem. Šah-mat! Stisnjen sem v kot, lahko grem z glavo skozi zid ali se predam.

Ali po talibanih res potrebujem še pirate? Mogoče bi se knjiga bolje prodajala, ampak le, če bi preživel. Ne, med nogami me je premalo ali pač v glavi preveč. Dovolj je bilo preizkušanja sreče!

Upanje o mojem nadaljnjem potovanju po Afriki je umrlo. Ali zgolj šlo spat in se bo prebudilo čez leta. Pa tako blizu sem bil, kar ne morem verjeti, da je konec. Konec moje odisejade po svetu. Kam sploh lahko še grem naprej? Nazaj v Iran, tam bi se pot kmalu končala, Turčija je presneto mrzla zdaj v zimi. Sploh se mi pa ne da spet ukvarjati z birokracijo glede trajekta, še manj zagoniti 400 evrov. V Indijo bi bilo lepo iti, ampak transport do tja in vse skupaj bo predrago. Denarja je že precej malo, je v zadnjih izdihljajih. Edina pametna opcija je, da pokličem Zvoneta Šerugo in se mu pridružim na ladji. Pokazal mi je namreč ponudbo ladjarja, ki mu ponuja prevoz iz Dubaja do Kopra za borih šeststo evrov. To je takorekoč zastoj. Točno to bom naredil in pot po Afriki nadaljujem nekega dne, ko spet začutim, da rabim pot pod kolesi. Čez nekaj let ... Pustimo se presenetiti.

Motor na ladjo, jaz pa z letalom nazaj domov. Zahvalil sem se kapitanu, močno sem ga potrepljal po prepoteni beli srajci in mu z največjim spoštovanjem še enkrat stisnil roko v slovo.

Uslužbenca pristanišča, ki me je pripeljal na pomol, sem vprašal, če pozna kako prijetno mesto za šotor, saj se je že stemnilo in ne bi rad iskal hotela po mestu. Z največjim veseljem me je povabil v stavbo, kjer je delal. Pokazal mi je sprejemno sobo, čakalnico.

»Tukaj na stolah lahko spiš. Bo v redu? Vrata so vedno odprta in ponoči ne bo nikogar, prav mirno lahko spiš tu ... Še kopalnica je na drugi strani hodnika.«

Super, skoraj kot v hotelu. Še zahvalil sem se mu in odvihral je svojo pot naprej.

V tisti noči nisem skoraj nič spal, prisežem. Zaspal sem, a me je po slabi uri že zbudil nekdo, ki je zapustil stavbo. Nato sem celo noč razmišljal o zgodbah s poti. Ali sem res na točki, ko se bom vrnil domov? Kako lepo bi bilo nadaljevati pot po Afriki. Dol po vzhodni obali bi jo prašil, to bi bila tura.

A v življenju so trenutki, ko se je treba potegniti nazaj in v pravem času odnehati. Zakaj bi bil slabe voje? Za mano je potovanje, na katerem sem noro užival že od samega začetka. Bil sem popolnoma zadovoljen, srečen do neba.

Imam trideset let, če bo vse po sreči, se lahko čez par let spustim čez Afriko in spet bo zanimivo. Ni v redu, če zajemaš dogodke s preveliko žlico, ravno prava mora biti. Tako si človek naredi življenje zanimivo.

V redu je, sedaj končam s centralno Azijo in to bo lepo zaključen paket. Zgodb in dogajanja je bilo skorajda že preveč. Mogoče še knjigo napišem. Čutim, da bi rad spet delal, da bi spet padel v ritem zaposlenega. Točno to rabim. Službo si omislim in

nekaj let delam, nato pa spet sedlo pod rit in cesto pod kolesa, se mi je motalo po glavi tisto noč.

Pričelo se je daniti in premaknil sem se iz stolov v čakalnici na gumijast sedež na motorju in se odpeljal proti jugu Omana. Proti meji z Jemnom. Še vedno se nisem otresel občutka, da končujem pot, ki se je vlekla dolgih sedem mesecev.

Ležerno in počasi sem vozil dalje, ceste prazne, pokrajina pusta, nikjer nikogar. V daljavi sem še opazil kako stavbo, najverjetneje kakšno hišo, a ljudi nikjer. Bil sem zasanjan, zamišljen in zagledan v sonce, ki je vzhajalo in pošiljalo svoje žarke skozi meglice ter s tem ustvarjalo tiste značilne poševne snope. Prav epsko ozadnje za razmišljanje o občutkih, ki nočejo iz glave.

Tako dolgo sem vozil proti Jemnu, da sem srečal celo vojaško kontrolo, ki me je samo ustavila in povsem prijateljsko opozorila, da se bližam Jemnu. Izmenjali smo še par besed in obrnil sem nazaj, samo še proti domu.

Nazaj proti Emiratom. Vmes sem se še nekajkrat izgubil v stranskih cestah, ki so vodile v zaselke v hribih in spet dol k obali, kjer morje buta ob skale in ustvarja večne pesmi šumenja. Srečeval sem pastirje, ki so pasli krave, kamele, predvsem teh je bilo na pretek.

Na teh cestah sta obstajali dve glavni nevarnosti: da zbiješ kamelo in da kamela zbije tebe, ko prav štorasto zbezlja čez cesto.

Po spanju v Salalahu sem se spet peljal v hrib. Na ogled hribovskih zaselkov z njihovimi pašniki, posejanimi s stotinami govedi in kamel. Nato sem se počasi vračal nazaj k obali, k božanski cesti, ki bi jo lahko mirno imenoval najlepša cesta celotnega potovanja ali vrelišče ekstaze po omansko.

Še kako sem se spomnil Ryanovih besed iz Dubaja, ko sem se vozil po rajski cesti.

»Boš, obvezno moraš peljat tukaj ob obali, to je cesta, ki jo kot nori prihajajo napadat motoristi iz Emiratov. To je »must ride« cesta! Široka, sveže nova in popolnoma prazna. Ne moreš verjeti, da obstaja, ko dirjaš po kraljevski cesti, vklesani v pisano obarvano pustinjo. Res je ne smeš zgrešiti!«

Mongolija

Mongolija

Kazakhstan

Oman